

ANKE MANSCHOT

DE SPRONG OP NORMANDIË

JEUGDBOEK

Uitgeverij Brandt
Amsterdam 2023

D-DAY, 6 JUNI 1944

Er is geen weg terug. Het rode lampje brandt. Straks moet ik springen. En als ik dat niet durf, dan zal Joey mij het vliegtuig uitduwen. Iedereen moet eruit. Behalve de piloot en de copiloot. Die mogen terugvliegen naar Engeland. Waarom ben ik zelf geen piloot geworden? Waarom heb ik mij voor deze levensgevaarlijke opdracht vrijwillig opgegeven? Het lijkt zelfmoord wat ik zo moet doen. Ik wil helemaal niet dood. Wie van ons zal al sterven voor de dag aanbreekt? Zal ik mijn lieve schat ooit nog in mijn armen houden? Verdomme, waarom geeft die vent achter die stuurknuppel zo veel gas? Omdat hij ook doodsbang is? Ons vliegtuig lijkt wel een op hol geslagen paard. Verrek, die rotmoffen hebben alweer een gat in de vleugel geschoten. We hangen nu nog schever dan daarnet. En wat vliegen we laag. Zo kunnen we toch niet springen? Wie heeft er nu weer overgegeven? Ik ruik ook pis. Shit. Het groene lampje brandt al. Niet vergeten tot drieduizend te tellen. God, laat mijn parachute op tijd opengaan. Laat me geen been breken als ik land. Help me om moedig te zijn. Laat me niet lijden. God, als ik toch dood moet, laat het dan snel gaan.

Derde druk, 2023
Copyright © 2015 Anke Manschot
Omslag en illustratie: Moker ontwerp
Auteursfoto: Adrienne Korzilius
Typografie: Adriaan de Jonge

NUR 280
ISBN 978 94 93319 01 1

1941

HOOFDSTUK 1

Aan een leren riem om de schouder van Dave bungelt een geknakt jachtgeweer. Iedereen kan nu meteen zien dat zijn wapen ongeladen, dus ongevaarlijk is.

Vader duwt de kruiwagen. Er liggen drie eenden, een fazant en vijf konijnen in. Allemaal roerloos op hun zij. Alleen als de wagen over een hobbel stuitert, lijken de verstijfde pootjes weer tot leven te komen. Dave is er trots op dat hij twee eenden, drie konijnen en de fazant neerknalde.

Ze schoten niet met kogels maar met kleine loden korreltjes, hagel geheten. Hiermee kun je een klein dier doden zonder grote wonden te maken die het lekkere vlees verknallen. Dave verheugt zich nu al op een gebraden stuk wild.

Hij pakt zijn mondharmonica uit zijn broekzak en begint 'When The Saints Go Marching In' te spelen. Vader valt in. Hij kent de zes coupletten van dit lied uit zijn hoofd. Wat kan vader toch goed zingen. Zijn borst lijkt wel de klankkast van een orgel. Dave houdt het meest van vader als hij zingt.

Het is stil op straat als ze hun dorp inlopen.

Ze wonen halverwege de hoofdweg. Aan weerszijden staan vrijstaande houten en stenen huizen. De houten huizen, zoals dat van henzelf, hebben allemaal een veranda die uitkomt op het voortuintje. Niet één woning telt meer dan twee verdiepingen en een zolder, terwijl in de stad waar Dave naar school gaat veel flats zijn. Sommige zijn zo hoog dat je ze gerust wolkenkrabbers kunt noemen.

Op een groot reclamebord vlak bij de melkwinkel is een jonge vrouw afgebeeld met blond krullend haar. In haar hand een groot limonadeglas, gevuld met een bruine drank. De tekst erbij: 'Iedereen drinkt Coca-Cola.'

Dave krijgt meteen zin in dit drankje dat hij alleen drinkt als hij in het Danspaleis is.

Hij kijkt met bewondering en jaloezie naar de glimmende, knaloranje auto voor de woning van de dokter, een Ford.

De zwarte wagen verderop ziet er ook schitterend uit, een Buick. De twee rondingen op de voorkant waarop de koplampen zijn gemonteerd doen hem aan vrouwenborsten denken. Al kijkt Dave wel uit om dat hardop te zeggen nu vader in de buurt is.

Vader, die in een fabriek werkt waar gietijzeren potten en pannen worden gemaakt, zou graag een auto willen hebben, maar kan dat niet betalen.

Moeder ziet hen door het huiskamerraam aankomen en stormt naar buiten, de vier treden van de witgeschilderde houten veranda af. 'Hebben jullie het al gehoord?!' Ze klinkt opgewonden.

'Wat bedoel je?' vraagt vader geschrokken.

'We zijn in oorlog! Ons land is aangevallen! Door Japan!' Dat is de hoge stem van Ann, het vier jaar jongere zusje van Dave. Ze komt op blote voeten naar buiten en heeft haar rode nachthemd met gele bloemen nog aan.

'Amerika aangevallen? Jullie houden ons voor de gek, hè?' zegt Dave.

Moeder kijkt bloedserieus. 'Ann heeft gelijk. Het is vreselijk. De Japanners hebben Pearl Harbor gebombardeerd.'

'Pearl Harbor?' Daar heeft Dave nog nooit van gehoord.

'Pearl Harbor is een Amerikaanse legerplaats op Hawaï, meer dan drieduizend kilometer van hier,' legt moeder uit. 'Het ligt aan de Stille Oceaan. Japanees jachtbommenwerpers hebben daar vanochtend een heleboel Amerikaanse schepen en vliegtuigen vernietigd. Er zijn veel Amerikaanse soldaten

gedood. Het is een grote ramp voor ons land.'

'Ja, het is verschrikkelijk. Op de radio gaat het nergens anders meer over,' zegt Ann.

'Japanners? Waarom willen die nou oorlog met ons?' vraagt Dave.

'Misschien omdat de jappen net zoals de Italianen de vriendjes van de Duitsers zijn,' vermoedt vader. 'Ik denk dat Japan, Italië en Duitsland de baas over de hele wereld willen zijn. Ze vinden hun eigen land te klein en daarom vallen ze andere landen aan.'

Dave kan het nauwelijks snappen. Zijn grote, machtige land aangevallen? Het land met 48 staten waarvan zelfs Ann, die twaalf is, alle namen kent. Ze staan als vijfpuntige sterretjes op hun rood-wit-blauwe vlag, de mooiste vlag van de wereld. Zelf wonen ze in de staat Californië, in het westen van hun land.

'Moeten we niet de vlag uithangen om te laten zien dat we veel van ons land houden?' bedenkt hij opeens. 'Goed idee, maar dan wel halverwege de stok om te laten zien dat wij in de rouw zijn,' vindt moeder.

'Dat heet halfstok, moeder,' zegt Ann. Vader slaat een arm om haar heen.

Vlak voor het slapengaan ontdekt Dave dat bij de burens de vlag ook halfstok hangt. Hij is opeens benieuwd wie er nog meer hun voorbeeld hebben opgevolgd. 'Zullen we een wandelingetje maken?' stelt hij vader voor die de krant aan het lezen is.

'Hoezo dat?'

'Ik wil graag de rouwvlaggen tellen.'

Vader legt de krant meteen neer. 'Oké, jongen. Ik ga mee.'

Dave telt als ze buiten zijn hardop de vlaggen. Opeens legt vader een hand op Dave's schouder en wijst met de andere schuin omhoog naar het noorden. 'Vroeger vond je het altijd leuk als ik tegen je zei: kijk, twee steelpannen aan de hemel. Wijs jij ze maar aan.' Dave herinnert zich dit nog goed. 'Ja,

Grote Beer en Kleine Beer.’

Ze lopen verder. ‘Waar was jij ook alweer met tellen?’ vraagt vader. ‘Bij zesentwintig,’ zegt Dave.

HOOFDSTUK 2

De volgende avond zit Dave met zijn ouders en Ann aan tafel in de huiskamer die aan de achterkant uitkijkt op hun groentetuin. Daarin staan ook sinaasappel-, citroen-, abrikozen- en amandelbomen en struiken met heerlijke bessen. Het konijn dat moeder braadde, smaakte goed. Er liggen nu alleen nog afgekloven botjes op de borden.

Met z’n allen luisteren ze naar de donkerbruine, houten radio. Die staat op de lage kast achter de tafel, bovenop een door moeder gemaakt bont kleed van aan elkaar gestikte lapjes van kleding van overleden familieleden.

Die middag heeft de Amerikaanse president zijn volk toesproken en dat zal zo dadelijk worden herhaald.

Een mannenstem kondigt president Franklin Delano Roosevelt aan. Franklin Delano? Dave kent niemand in zijn omgeving die met twee voornamen wordt aangesproken. Stel dat hij Dave Delano Scott zou heten? Zou dat niet prachtig klinken? Hij krijgt geen tijd om daarover na te denken. Franklin Delano is aan het woord, de machtigste man van zijn land.

‘We leefden in vrede, maar gisteren, 7 december 1941, is ons land plotseling aangevallen door het keizerrijk Japan. Er zijn veel Amerikanen omgekomen. Onze mensen, ons land en onze belangen zijn in groot gevaar.’

‘Wat praat Roosevelt toch kalm,’ vindt moeder.

‘Als je goed luistert, hoor je toch wel dat hij kwaad is,’ zegt vader.

‘Stil zijn!’ roept Dave. ‘Ik wil luisteren!’
‘Nou, nou, niet zo opgewonden doen,’ zegt vader.
Ann legt haar wijsvinger op haar lippen. ‘Ssst. Ik wil hem ook horen.’
‘... maakt niet uit hoeveel moeite het ons zal kosten, maar we zullen er alles aan doen om het grootste en beste leger ter wereld op te bouwen.’
Op de radio is een applaus te horen.
Het grootste en beste leger ter wereld? Die woorden blijven als bijen gonzen in het hoofd van Dave.
Na de speech kondigt de omroeper aan dat Amerika vandaag de oorlog aan Japan heeft verklaard. Vader begint te klappen. Moeder, Ann en Dave volgen zijn voorbeeld.
‘Hadden ze ons maar niet moeten aanvallen,’ zegt vader. ‘Die jappen zijn rotzakken, hoor. Ze hebben vier jaar geleden China aangevallen. Honderdduizenden Chinezen zijn toen vermoord.’
Dave is er opeens helemaal uit wat hij wil worden.
‘Ik word geen politieagent of sportleraar, ik word soldaat!’ roept hij enthousiast. ‘Ik wil mijn land helpen! Weg met die jappen!’
‘Niet zo schreeuwen,’ zegt moeder. ‘We horen je ook wel als je zachter praat.’
‘Vergeet niet dat je een broekie van zestien bent. Je mag pas in dienst op je achttiende,’ zegt vader.
‘Nou, dan wacht ik toch nog anderhalf jaar,’ mokt Dave. Waarom noemt vader hem een broekie, terwijl hij gisteren zo goed heeft geschoten? Waarom doet hij dat in het bijzijn van Ann? Is hij chagrijnig vanwege de oorlog? Gisteravond was hij juist zo aardig.
‘Ik wil ook soldaat worden en mijn land verdedigen,’ zegt Ann.
‘Denk nou toch eens na, meisje. Je weet toch wel dat alleen mannen in een oorlog vechten,’ zegt vader.
‘Ann, wees maar blij dat je geen jongen bent. Het leger lijkt me helemaal niks,’ zucht moeder. ‘Tijdens de Grote Oorlog zijn miljoenen soldaten gesneuveld.’

Dave trekt zich niets van zo'n getal aan. Ach, moeder is nu eenmaal een beetje angstig aangelegd.
Als Ann of hij hoge koorts heeft, is moeder ook altijd helemaal van slag. Vader is dan de enige die de paniekknop in haar hoofd kan uitzetten door kalm te herhalen: ‘Nee, hoor, moeder, wees maar niet bang. Het komt allemaal weer goed.’
Raar eigenlijk dat vader zijn vrouw bijna nooit Conchita noemt en moeder haar man bijna nooit Ian.

‘Wees maar blij dat jullie vader tijdens de Grote oorlog te jong was om soldaat te worden. Anders hadden jullie misschien een vader zonder benen gehad of waren jullie er helemaal niet geweest.’
Vader lijkt het niet te horen. Hij tuurt naar de stoffen wereldkaart die achter hem aan de wand hangt. Zijn wijsvinger is al twee keer van Californië naar Japan gereisd en weer terug.
Hij draait zijn hoofd weer om. ‘Ons prachtige land moet wel worden verdedigd. Echte kerels vechten voor hun vaderland.’
‘Jazeker,’ grinnikt Dave.
Moeder trekt haar voorhoofd in rimpels. ‘Ik moet er niet aan denken dat Dave wordt doodgeschoten. We hebben maar één zoon. Ik heb duizend keer liever dat je op dieren jaagt. Die schieten tenminste niet terug. Ik kan je niet missen, hoor.’
Vader knijpt zacht in Dave's schouder.
Ann kijkt hem lief aan, met haar hoofd een beetje scheef. ‘Ik kan je ook niet missen.’
Dave geeft haar een knipoog.

HOOFDSTUK 3

Dave is zich aan het verkleden om naar het Danspaleis te gaan, net buiten het dorp. Op zaterdagavond speelt daar een band met zwarte muzikanten jazz en andere dansmuziek. Jongeren uit de hele omgeving komen erop af.

Hij trekt een bruine leren hes over zijn groene overhemd aan. Dit kledingstuk is nog van zijn opa aan moederskant geweest. Hij haalt het alleen uit de kast als hij uitgaat.

Hij verwisselt zijn lage zwarte schoenen voor halfhoge bruine veterlaarzen. Hij heeft ze zojuist glimmend gepoetst.

Dave voelt zich rijk met twee paar schoenen. Hij kent genoeg jongens op school die slechts één paar hebben, vaak met gaten in de zolen.

Hij boft ook met een eigen slaapkamer. Hij heeft de muren beplakt met foto's van jazzmuzikanten en honkbalhelden.

Hij kijkt nog even in de spiegel. Hij ziet er best goed uit met zijn dikke, kortgeknipte donkerbruine haar met grappige kuif, zijn bruine ogen en bronskleurige huid. De kleur van zijn ogen en huid heeft hij net als Ann van moeder, die van Spaanse afkomst is. 'Je lijkt niet op je vader.' Hoe vaak heeft hij dat al niet gehoord?

Inderdaad, vader heeft lichtblauwe ogen, blond haar en een spierwitte huid die gauw verbrandt.

Zijn ouders kwamen uit Ierland. Dave heeft wel de volle lippen van vader. En zijn lengte. Vader is 1,72 meter, Dave is al twee centimeter langer. Ann, die de kleinste van haar klas

is, zal waarschijnlijk net zoals moeder onder de 1,60 meter blijven.

Eergisteren, vier dagen na de aanslag van de Japanners op Pearl Harbor, hebben Italië en Duitsland Amerika de oorlog verklaard. Op de radio, op school en thuis is er al veel over gesproken. Inmiddels is ook bekend dat bij die aanslag meer dan tweeduizend Amerikaanse soldaten zijn omgekomen en meer dan duizend gewond raakten.

Toch speelt de muziekband deze avond net zo vrolijk als de vorige zaterdag wanneer Dave bij het Danspaleis komt aangelopen.

Op de houten buitenmuren heeft een kunstenaar een dansende man en vrouw geschilderd, op een met muziek-balken versierde roze achtergrond.

Boven het danspaar is met zwierige, blauwe krulletters de naam van het gebouw geschreven. De meeste gasten komen hier naartoe met de bus. Er staan ook deze avond maar een paar auto's op het parkeerterrein achter het Danspaleis.

Het is al aardig druk binnen, minstens tachtig man, schat Dave zo in. Op het podium voor in de zaal speelt het orkestje: een pianist, een trompettist en een saxofonist. De muzikanten dragen allemaal een keurig zwart pak, een wit overhemd en een rode vlinderdas. Links en rechts van hen zorgt een palm in een grote houten ton voor een groen accent.

Vlak bij de paarse zijwanden staan ronde tafeltjes met caféstoelen eromheen. Op elk tafelblad branden kaarsen in goudkleurige kandelaars. Overal kringelt sigarettenrook omhoog.

Op de dansvloer in het midden wordt al volop de foxtrot gedanst.

Dave loopt naar de bar meteen rechts naast de ingang. Hij groet de blanke eigenaar en zijn zwarte medewerker en bestelt een cola.

Zijn boezemvriend Joey staat met een sigaret in zijn hand aan het eind van de bar met een paar andere jongens te

praten. Dave speelde al met hem toen ze nog peuters waren. Nu delen ze een passie voor honkbal.

‘Kijk, wie hebben we daar?’ Joey, die bijna een kop groter is dan Dave en blond krullend haar en grote, blauwe ogen heeft, duwt met zijn vuist tegen de schouder van Dave. Omdat Joey beresterk is, moet Dave zich even schrap zetten om zijn evenwicht niet te verliezen. Ach, Joey bedoelt het goed. Al kent hij zijn eigen kracht niet altijd. Zo sloeg hij op zijn dertiende twee tanden uit de mond van zijn vader tijdens een vriendschappelijke bokspartij. Als Joey’s vader erover vertelt, is dat altijd met een schaterlach. Dan zie je het gat in zijn gebit nog beter.

De oorlog met Japan en Duitsland is ook hier het gespreks-onderwerp.

‘Tjee, wat hebben die jappen een vergissing gemaakt om de strijd met ons aan te gaan,’ zegt Joey.

‘Ach, we hakken die kleine, gele mannetjes zo in de pan,’ zegt Danny, een jongen met een bruine leren cowboyhoed op.

‘Pas maar op als de jappen de oorlog winnen, dan eten we alleen nog maar rijst en vissenkoppen,’ grapt Joey.

‘Gelukkig maar dat ze met die spleetogen niet goed kunnen schieten,’ beweert Danny.

‘Amigo, waar haal jij die onzin vandaan? Als Japanners slechte ogen zouden hebben, waren er niet zo veel doden en gewonden in Pearl Harbor gevallen,’ zegt Gustavo, een jongen van Mexicaanse afkomst. Hij heeft in het Danspaleis altijd dezelfde knalgele blouse aan, bedrukt met groene palmladeren en rode papegaaien.

‘Om bommen omlaag te flikkeren, hoef je geen goede ogen te hebben,’ houdt Danny koppig vol.

‘Die Hitler is het grootste monster,’ vindt Dave. ‘Hij pikt het ene land na het andere in. Half Europa is al van hem.’

‘Hitler viel ons land niet aan. Dus die Japanse keizer Hirohito is nog veel erger!’ roept Danny.

Over één ding zijn de jongens het helemaal eens. Ze kunnen

niet wachten tot ze achttien zijn om hun land als soldaat te dienen.

‘Ik heb me deze week al bij het leger aangemeld, maar er werd helaas naar mijn geboortebewijs gevraagd,’ vertelt Danny. ‘Ik ben pas over een halfjaar achttien.’

‘Dave en ik moeten nog anderhalf jaar geduld hebben,’ zegt Joey.

‘Ik ben van ons vieren de geluksvogel,’ glundert Gustavo. ‘Ik ben over drie weken al achttien. Ik ben zo blij dat ik een Amerikaans paspoort heb. Mijn nieuwe vaderland kan op mij rekenen. Ik knal al onze vijanden zo neer, zonder greintje medelijden.’

Hij wijst naar een meisje dat moederziel alleen aan een tafeltje zit. ‘Ik ga nu eerst die mooie blonde daar ten dans vragen.’

‘Adiós amigo,’ zegt Dave.

‘Nou, die Mexicaanse bonenvreter heeft weinig smaak wat vrouwen betreft,’ zegt Danny als Gustavo met zijn armen wijd en zijn borst fier vooruit op het meisje afloopt. ‘Ik vind haar lelijk met die grote neus.’ ‘Ik vind die neus juist leuk,’ zegt Joey.

Daar komt Tony aan. Een achttienjarige jongen die als peuter kinderverlamming heeft gehad. Hij loopt met krukken omdat zijn ene been een stuk korter is dan het andere. Hij draagt speciaal voor hem gemaakte schoenen. De rechter is breder en hoger dan de linker. En zijn mond staat scheef.

Hij heeft zijn vijftienjarig zusje Meghann bij zich. Een meisje met schouderlang kastanjebruin, krullend haar, licht-groene ogen en opvallend lange wimpers. Ze draagt een rode jurk met witte stippels, en zwarte pumps. Dave kan zijn ogen niet van haar afhouden.

Joey en hij kunnen goed met haar en Tony opschieten. Ze wonen een dorp verderop en komen bijna elke zaterdag naar het Danspaleis. Hun vader, die biologieleeraar is, brengt en haalt hen altijd met de auto. En als Joey en Dave een

honkbalwedstrijd spelen, vuurt Tony hen vaak aan. Meghann komt dan ook wel eens mee.

‘Tony, wil jij ook als soldaat vechten in het buitenland?’ wil Danny weten.

Wat een gemene vraag, denkt Dave.

Tony, die tegen de bar aanleunt, kijkt een beetje bedrukt. Alsof hij in de maling wordt genomen. En dat is natuurlijk ook zo.

‘Geef eens antwoord. Je bent toch niet doof,’ zegt Danny dreinerig.

‘Ik zou dolgraag soldaat willen worden. Ik hoop dat ze me bij het leger kunnen gebruiken. Ik ben goed in taal, wiskunde en tekenen, maar hardlopen kan ik natuurlijk niet.’

‘Natuurlijk wil het leger jou niet. Je zult ook nooit een meisje krijgen met je kreupele benen en je scheve bekkie,’ zegt Danny met een gemene grijns.

Joey kijkt geschrokken. Dave kan het niet langer aanzien. ‘Stop met dat getreiter!’ roept hij terwijl hij Danny een flinke duw geeft. Danny wankelt even. Het bier in zijn glas spat op zijn rode houthakkershemd en op zijn beige leren cowboylaarzen. Hij zet zijn glas op de bar en draait zich weer om. Hij kijkt Dave woedend aan. Zijn vuisten zijn gebald.

‘Danny, hou je koest! Niet doen!’ waarschuwt Joey, maar het is al te laat.

Danny’s vuist knalt tegen Dave’s rechteroogkas. Hij voelt een snerpande pijn. Met moeite weet hij een kreet te onderdrukken. Hij wil geen kinderachtige indruk op Meghann maken.

Joey grijpt als een echte vriend meteen in. ‘Wegwezen, hier! En vlug, ook!’

Hij pakt Danny onder zijn oksels vast en sleurt hem naar buiten.

Danny trappelt machteloos als hij bijna horizontaal over de vloer glijdt.

‘Doet het erg zeer?’ vraagt Meghann, terwijl ze haar hand op Dave’s schouder legt. En het lijkt alsof de pijn door die aanraking meteen minder wordt.

‘Het valt mee,’ antwoordt hij stoer, maar hij voelt wel dat zijn oogkas volloopt met bloed.

‘Zo, die zien we vanavond niet terug,’ zegt Joey als hij zonder zijn vrachtje terugkomt.

Tony lacht zenuwachtig. ‘Dank je wel dat jullie voor mij opkwamen.’

‘Je kunt ons land ook op een andere manier dienen dan door soldaat te worden,’ zegt Dave.

‘Jij bent hartstikke slim. Er zijn in het leger vast ook baantjes voor jou,’ troost Joey hem.

‘Danny is een klier als hij een paar biertjes op heeft,’ zegt Meghann. ‘En hij mag niet eens alcohol drinken. Hij is nog lang geen eenentwintig. Kom, laten we aan een tafeltje gaan zitten.’

Een halfuur later is de pijn helemaal weg. Dave heeft in het spiegeltje van Meghann de schade opgenomen. Zijn onderooglid is helemaal donkerpaars en vanaf de binnenste ooghoek loopt er een blauwpaarse streep omlaag langs zijn neus.

Ach, het is maar bij één harde stomp gebleven. Hoogste tijd om de dansvloer op te gaan. Hij pakt Meghann bij haar hand en trekt haar mee. De band zet toevallig net ‘I’m In The Mood For Love’ in, een liedje dat Dave al vaak op zijn mondharmonica speelde.

Hij zingt het zachtjes mee.

‘I’m in the mood for love. Simply because you’re near me. Funny but when you’re near me. I’m in the mood for love.’

Hij slaat zijn armen om Meghann heen en drukt haar in een opwelling dicht tegen zich aan. Dat heeft hij nog nooit eerder met een meisje gedaan. Meghann rukt zich niet los. Integendeel, ze legt haar hoofd tegen zijn schouder aan. Dave glimlacht van oor tot oor.

Wat ruikt Meghann toch lekker naar lelietjes-van-dalen. Of zijn het vergeet-mij-nietjes? Zo goed is hij nou ook weer niet in het herkennen van bloemengeuren in parfum.

Hoe lang dansen ze nu al met elkaar? Een uur? Of misschien nog wel langer? Ook al heeft Meghann haar hoofd na een paar minuten weer rechtop gezet, hun handen hebben elkaar niet meer losgelaten. Dave heeft er af en toe een zacht kneepje in gegeven.

Hij voelt zich helemaal warm vanbinnen. Het liefst zou hij de hele nacht met haar willen dansen. De band speelt nu zulke heerlijke swingmuziek. Hij steekt zijn duim op naar de muzikanten.

De bandleider, een man van een jaar of vijftig met een smal grijszwart snorretje en een gouden voortand, lacht hartelijk naar hem. Zijn lange, dunne kastanjebruine vingers glijden zwierig over de pianotoetsen. Zijn voet wipt op de maat mee.

‘Zullen we maar weer eens naar mijn broer gaan?’

Dave schrikt op. Natuurlijk heeft Meghann gelijk dat ze aan Tony denkt die niet op muziek kan rond schuifelen. Wel jammer dat hij nu het paradijs moet verlaten.

Joey, die Tony al die tijd gezelschap hield, grijpt meteen zijn kans om een meisje ten dans te vragen.

Joey kan lang niet zo goed dansen als Dave. Toch lijkt elk meisje hier het leuk te vinden als hij haar de dansvloer opsleurt en daar malle fratsen uithaalt. Zoals wijdbeens als een clown rondhuppen. Hij heeft er ook de ideale kleren voor aan. Een zwart-witte ruitjesbroek die minstens tien centimeter te kort is, een wit overhemd met lange mouwen en rode bretels. Dave zou er zelf niet in durven lopen, maar hij vindt het Joey leuk staan.

Dave zou dolgraag verkering willen met Meghann. Maar hoe pak je dat nou aan? Zal hij haar voorstellen om met hem naar de bioscoop te gaan?

Is het wel slim om dat in het bijzijn van Tony te doen? Had hij dat niet beter kunnen vragen toen ze samen de dansvloer afliepen? Op school kan hij haar niet aanklappen. Ze volgt apart meisjesonderwijs in een ander deel van de stad.

Meghann kijkt Tony lief aan. ‘Hoe gaat ie, broer? Ik hoop dat je die rotopmerking van Danny alweer bent vergeten. Zal ik jou eens wat vertellen. Wees jij maar blij dat je nooit de

wapens hoeft op te pakken voor ons land. Ik wil geen vriend die soldaat is. Dan zou ik veel te bang zijn dat hij sterft. Ik wil trouwen met een man met een gewone baan.’

Dave knippert even met zijn ogen. Nou moet hij het niet verpesten bij Meghann door te zeggen dat hij graag soldaat wil worden. Dat kan hij beter voor zich houden.

‘Nou, als jouw vriend geen soldaat mag worden, dan krijg je het nog moeilijk,’ zegt Tony. ‘Dan moet je maar alleen blijven. Of voor een gehandicapte vent zoals ik kiezen. Of voor een stokoude kerel. Ik denk dat elke gezonde jongen ons land wil verdedigen. Ons land is in gevaar, weet je nog?’

Tony kijkt Dave aan. ‘Jij wilt toch ook niets liever dan soldaat worden?’

‘O, daar houd ik me nog helemaal niet mee bezig.’

Dave voelt dat hij een rood hoofd krijgt van deze leugen.

Gelukkig maar dat ze in een tamelijk donker hoekje zitten.

Als Meghann naar de wc in de hal gaat, loopt Dave haar snel achterna. Hij tikt haar vlak voor de wc-deur op haar schouder. Ze kijkt verbaasd achterom.

Zijn hart klopt in zijn keel. ‘Heb je zin om morgen of volgende week zondag met mij naar de bioscoop te gaan in de stad? Met de bus. Ik betaal alles.’

‘Mag Tony ook mee?’

Dave bijt op zijn onderlip. ‘Je broer is echt een prima vent, maar ik ga toch liever met jou alleen.’

‘Mag ik hier even over nadenken?’ zegt Meghann en ze verdwijnt in de dames-wc.

‘Knokpartijtje gehad?’ vraagt een schoolkameraad die samen met Dave de mannenruimte ernaast ingaat.

‘Ach, het ging een beetje per ongeluk,’ zegt Dave, terwijl hij zijn gulp losknoopt. Op de muren om hen heen hebben jongens opgeschreven welk meisje hun favoriet is. De naam Meghann staat er gelukkig niet bij. Hijzelf heeft ‘Babe Ruth’ op de achterwand neergekrabbeld, geen meisje, maar een beroemde honkbalspeler.

Wat blijft Meghann toch lang weg. Ze staat sinds ze met roodgestifte lippen van de wc af kwam almaar met een vriendin bij de bar te kletsen. Af en toe kijken ze allebei zijn kant uit.

Tony praat aan een stuk door tegen Dave, terwijl hij altijd beweert dat hij naar het Danspaleis komt om naar de mooie muziek te luisteren. Zojuist had hij het over de Japanse keizer Hirohito, die in 1932 aan een moordaanslag ontkwam. Nee, de dader was geen Japanner, maar een man uit Korea. Nu heeft hij het over president Roosevelt, die net zoals hijzelf kinderverlamming kreeg.

‘Tjee, dat wist ik niet,’ zegt Dave.

‘Het is echt waar. Mijn vader hoorde het van iemand die voor de president werkt. Roosevelt zit vaak in een rolstoel en heeft net als ik krukken. Helaas zien we daar nooit een foto van. Ik denk dat hij een sterke indruk wil maken op zijn volk. En dat begrijp ik aan de ene kant ook wel. Aan de andere kant vind ik het jammer dat nu bijna niemand weet dat je met een handicap de hoogste baas van ons land kunt worden.’

Ha, daar komt Meghann eindelijk aan. Ze gaat tegenover Dave zitten en legt haar beide onderarmen gekruist op tafel. Ze kijkt hem recht in de ogen. Ze zwijgt even. En dan zegt ze opeens: ‘Ik ga volgende week zondag met je mee.’

Ze doet het, ze doet het, jubelt Dave in zichzelf.

‘Wat ga jij allemaal met Dave uitgesproken, zus?’

‘Jij hoeft niet alles precies te weten, nieuwsgierige broer.’

Grappig dat ze elkaar met broer en zus aanspreken. Dat doen Ann en hij nooit.

‘Ik kom er wel achter wat jullie van plan zijn,’ zegt Tony tegen Dave. ‘Meghann vertelt me altijd alles.’

‘O, dat denkt hij maar. Ik heb veel geheimen voor hem,’ plaagt Meghann.

Joey is uitgeraasd en schuift met zijn danspartner aan hun tafeltje aan.

‘Zullen we nog maar eens?’ zegt Dave tegen Meghann,

terwijl hij met zijn hoofd naar de dansvloer wijst. Ze staat meteen op. Hij is terug in het paradijs.

Na een halfuur houdt het orkest een pauze. De bandleider stapt met een glas bier in zijn ene hand en een brandende sigaret in zijn andere naar Dave toe. ‘Heb jij over een kwartiertje zin om op je mondharmonica een partijtje met ons mee te blazen? Alweer een tijdje geleden dat je dit hebt gedaan.’

Natuurlijk heeft Dave zijn platte, zilverkleurige instrumentje bij zich. Thuis zit het altijd keurig opgeborgen in een houten doosje dat aan de binnenkant met een rode, glanzende stof is bekleed. Nu haalt hij het zo uit zijn borstzak tevoorschijn.

Natuurlijk wil hij niets liever dan op het podium indruk maken op Meghann. Maar is het niet raar dat hij met een blauw oog tussen de muzikanten gaat staan? Ach, wat kan het hem ook schelen.

Als de muzikanten hun instrumenten weer laten klinken, speelt hij hartstochtelijk mee. Hij kent de nummers allemaal, zoals ‘You Made Me Love You’ en ‘Memphis Blues’.

De bandleider tokkelt nu met zijn rechterhand de eerste noten van ‘Somebody Loves Me’ op de pianotoetsen. Hij steekt zijn linkerwijsvinger als een pistool in de richting van Dave. De trompettist en de saxofonist begrijpen dit teken meteen. Ze halen het mondstuk van hun instrument tussen hun lippen vandaan. Dave mag zijn eerste solo geven. Hij aarzelt even. Durft hij dat wel?

De bandleider knikt zo bemoedigend naar hem dat hij opeens vleugels lijkt te krijgen.

Hij blaast vol vuur tegen de in keurige vakjes verdeelde houten voorkant van zijn instrument. Hij wisselt dat af met heftige zuigbewegingen. Hij gebruikt zijn beide handen voor speciale geluidseffecten. Zoals je stem ook anders klinkt als je je handen om je mond vouwt. Af en toe doet hij zijn ogen dicht om nog meer in de muziek op te gaan.

Na afloop maakt de bandleider een weids armgebaar in de richting van Dave. Een paar mensen beginnen te klappen en